

1. CUM A ÎNCEPUT

De mic am fost un copil curios, chiar dacă asta nu mi-a adus vreo plăcere. Când veneau invitați pe la noi, fie rude sau prieteni, stăteam cu ei fix până mi se termina paharul cu suc, după care mă duceam în dormitor. Și alegeam s-o fac fără să respect vreun protocol și nici pentru că: „mamă, nu e frumos să caști gura la ce zic oamenii mari“, ci mă întorceam la preocupările mele mărunte: la demontat jucării noi. Uneori insistau: „mai lasă-l, Elena, mai aude și el una, alta; învață ceva“. Poate că aveau dreptate, n-am de unde să știu. Dar ce știu e că îmi doream să rămân singur, mai ales că trăiam într-un apartament unde nu aveam camera mea și trebuia s-o împart cu maică-mea. În plus, să mă distanțez de ei câteva ore și să gândesc de unul singur, fără a le mai cere lor părerea, devenea în sine o provocare. Iar dacă nu luam parte la discuțiile lor, nu simțeam vreo mare pierdere. Erau inutile și tot ce-mi puteau oferi era un zâmbet și atât. În rest, deveneam absent și mă retrăgeam în interiorul meu, într-un spațiu ce semăna cu un studio bine echipat. Și mă cufundam atât de puternic încât cei din exterior se transformau într-un film minimalist redus la un număr fix de cadre. Mimau că trăiesc și mimau că vorbesc. Eu nu-i mai auzeam. De asta și maică-mea mă întreba de vreo trei

ori până să apuc să-i răspund, fiindcă mintea refuza să-i mai perceapă.

Lumea oamenilor mari nu mi se părea interesantă, cum neinteresante erau și gesturile lor, de zici că le exersau pentru o piesă de teatru mediocră sau pentru o societate din care nu făceau parte. Ciocneau vin de Moldova în pahare de cristal sau beau șampanie din cupe cu picior, după care se așezau amețiți la coadă la lapte și la carne. Nu spun că le lipsea simțul umorului sau că nu-l înțelegeam eu, pentru că pe atunci se râdea mult în jurul jocurilor populare: reț, șptică, table, popa prostu', culoare, poker sau altele de genul, însă locul meu nu era în sufragerie. Iar ca să plec aveam nevoie de un alibi, pe care îl găseam rapid în lipsa sucului din pahar. Asta era cartea mea câștigătoare, ce deschidea orice ușă din apartament. Și o jucam ca un profesionist. Forma hexagonală a paharului, plăcută la atingere, mi-a rămas peste ani ca o amintire frumoasă. Îmi plăcea să strâng paharul până îmi amorțeau degetele și pentru mine el devenise simbolul rezistenței și al frumuseții. Îl luam de pe masă cu o doză de mândrie, ca unic cunoscător al secretelor lui, și, încălțat în cizme croșetate ai bunicii, pășeam pe linoleumul din bucătărie. Aici mă ridicam pe vârfuri, cât să fiu deasupra măștii sub care aveam coșul de gunoi și îl așezam în chiuvetă. Îmi doream să-l țin mai mult, să-l iau cu mine în noile lumi pe care eram gata să le descopăr, dar ar fi fost imposibil. Cu o urmă de regret îl abandonam în cuva metalică, roasă pe la colțuri de rugină, și o întindeam spre dormitor. Uneori mi se făcea dor de el, fiindcă îl vedeam numai pe la întruniri. Era bucată din setul bun. Însă chiar și fără el, dormitorul era singurul spațiu în care îmi doream să fiu. Mica încăpere de patru pe patru mă aștepta ca un câine loial și niciun stimul din exterior nu mă putea opri să mă duc. Ca să ajung din sufragerie în dormitor trebuia

să fac cinci pași de uriaș până la baie și unul de pitic în stânga, unde era camera mea. Bine, era a mea când aveam invitați, în rest, 98% era camera mamei. Eu ocupam 2% cu tot cu fotoliul pliant de la geam și cele câteva țeale din dulap. Iar când evadam din camera oamenilor mari, tot spațiul dormitorului devenea casa mea.

Primul lucru pe care îl făceam când deschideam ușa era să trag puternic aer în plămâni, de parcă reveneam într-un loc drag și închideam ochii. Treceam prin tocul ușii ca printr-un portal ce închidea realitatea adulților și o deschidea pe cea a jocului și, dacă îmi urmam cu strictete protocolul, ajungeam la un soi de împăcare cu mine. Ritualul începea cu desfăcutul nodului de la draperii și acoperitul ferestrei, chiar dacă afară nu se întunecase complet. Era de ajuns să disting conturul blocului de vizavi. Apoi scoteam dintr-un colț al șifonierului, unde ai mei aveau prostul obicei de a îndesa obiectele de care nu mai aveau nevoie, o lampă cu suportul din lemn masiv. Semăna cu un disc de vinil, în mijlocul căruia stătea un fasung ușor ruginit, protejat de un manșon de plastic. Și pentru că-i lipsea abajurul, au decis s-o arunce. La fel au făcut și cu ursul gigantic de pluș și cu suportul de brad. Dar vezi tu, pentru mine lucrurile aruncate nu erau abandonate, le găseam noi utilizări. Ideea că pot repara un obiect de care părinții nu mai aveau nevoie mă fascina mai mult decât cumpărarea sau primirea altuia nou. Mă cuprindea nerăbdarea dorind să-l repun în funcțiune. Și luam tot procesul ca pe o provocare contratimp pe care trebuia să o onorez înainte de a o depista ai mei. Căci era extrem de important ca reparația să nu fie descoperită.

Iar cu gândul ăsta în cap m-am trezit săpând după te miri ce prin camera bunicilor, un alt loc al obiectelor uitate, care, spre deosebire de cel alor mei, depozita unele chiar de pe timpul războiului. Aici, fără să vreau, am dat peste

balonul de sticlă, alb-mat. L-am întrebat pe bunicu' la ce folosea și mi-a zis că acoperea cu el fitilul lămpii cu gaz. Pe timpul lu' împușcatu' le dădeau curent cu rația, până la opt seara. Da, cam aiurea situația, însă m-am bucurat că nu l-au aruncat. Odată intrat în posesia mea, abajurul s-a potrivit la fix peste fasung și dintr-o improvizație a ieșit o lampă doar a mea. Zic a mea pentru că ceilalți au luat-o drept o hidoșenie inutilă, bătrânească, fapt ce m-a bucurat. Au fost mai ușor de convinși să mi-o lase mie. Și am exultat de fericire că am reușit să-mi însușesc un obiect al oamenilor mari, să-l interiorizez și să-l personalizez așa cum vreau eu.

Încă de pe atunci credeam că pot să-mi configurez o lume proprie, care să n-o încurce pe cea a părinților. Și nu-mi era frică. Nici de curent, apă, gaz sau alte pericole. Luam ștecărul și-l băgam în priză, sigur pe mine și pe abilitatea de a reproduce acțiunile văzute la cei mari. Apăsam întrerupătorul și lumina în sine nu mă surprindea, dar lăsa în locul ei o împlinire, o umplere a unui spațiu din interiorul meu în continuă expansiune. Aprindeam lampa ca pe un obiect fermecat, imaginându-mi că dacă o voi freca circular, îmi va apărea Aladin și-mi va îndeplini o dorință. În primele secunde, mirosul prafului încins de pe bec, combinat cu urmele fumului din sticlă, mă amețea. Și-mi trăgeam de pe pat pernița roșie și o așezam pe covorul persan cu ciucuri albi. Era bine, dar tot lipsea ceva. Nu puteam începe ritualul fără șurubelnița și lanterna de buzunar, uitate în sertarul de scule din bucătărie. Eram și încăpățânat. Odată ajuns în dormitor, îmi puneam în cap să nu ies decât în situații de urgență, iar dacă o făceam, treceam printr-un proces de muștrare chinuitor, din care nu lipseau sintagme precum: „nu ești deloc atent“ și „puteai să-ți iei sculele când trebuia, nu după o sută de ani“. Parcă semănam cu maică-mea și nu-mi plăcea. De asta

incursiunea spre bucătărie trebuia executată în stil ninja, fără să deranjez vreun fir de praf, căci ar fi trezit suspiciuni. Din sufragerie se auzeau voci și clinchet de pahare, dar ele rămâneau în spațiul lor, pentru că eu, ca un pustnic, aveam direcția mea. Sertarul de jos al comodei, unde se adunau lucrurile posibil folosite pentru casă, de la șuruburi, piulițe și șaibe până la telefoane vechi, căști și alte nimicuri, părea și mai greu de tras decât de obicei. Iar efortul trebuia gestionat rațional. Aveam două posibilități: ori trăgeam ușor, nebăgând în seamă hârșăitul fundului sertarului, lăsat sub greutatea obiectelor din interior, ori îl smuceam dintr-o mișcare, cu riscul de a lăsa sculele să se lovească între ele. N-aveam încotro și apelam la varianta a doua, așteptând ca în primele secunde să aud un: mamă, ești bine? Și după ce recuperam șurubelnița și lanterna, mă întorceam într-o liniște deplină, cu senzația că am învins. Ce și pe cine, nu știam, dar mă bucuram, chiar dacă muștrarea venită în urma neatentiei nu dispărea ușor.

Căci limitările mi le cream singur și eram conștient de ele, dar așa funcționam. Abaterile de la ceea ce credeam pe atunci că este norma mă întristau, cum, de altfel, mă întrista și să pierd timpul pe care îl primeam la ocazii speciale. Dar, într-un final, mă descurcam cu ce aveam, iar cu sculele aduse din bucătărie, reluam procedeu. Trăgeam perna roșie de pe pat și o așezam pe covorul persan. Mă așezam în cea mai bună poziție, atât cât să nu-mi amortească fundul sau picioarele, și așteptam să mă liniștesc. Era ca un exercițiu de meditație înaintea unei misiuni importante, dar nu știam eu pe atunci cu ce se mânca, așa că doar respiram și închideam ochii câteva secunde. Starea de bine începea să mă cuprindă și mi se părea că plutesc. Iar încăpățânarea continua și la acest nivel, căci, odată pus pe pernă, nici că mă mai ridicam, putea să mă strige maică-mea cu tot alaiul

de popi, că de mișcat de acolo nu mă mișcam. Și fix când îmi găseam poziția pe pernă mă apucam să deșurubez carcasa vreunei mașinuțe primite cadou. Nu mă interesa să mă joc cu ea așa cum venise asamblată din fabrică. Prezentarea era jalnică, de parcă oamenii de la asamblare o făcuseră intenționat. Abțibildurile erau lipite strâmb, geamurile scârțâiau când băgai degetul în ele și ledurile se aprindeau mult sub fanta în care se presupunea că erau farurile. Made in China, ce să-i faci, totuși mă bucuram că puteam să mă joc cu ele.

Așa stăteam cu orele, în lumea mea în continuă expansiune. Aici descopeream noi conținuturi și senzații, și dacă m-ar fi rugat cineva pe atunci să le descriu, n-aș fi putut să le reproduc. Cuvintele nu aveau profunzimea de a descrie magia pe care o transmiteau. Căci ce putea fi mai important pentru un copil decât spațiul și timpul în care să descopere pe cont propriu imagini și mecanisme, senzații și plăceri, departe de un sistem tutelar care le cunoștea pe toate?

Imaginează-ți că mogâldeța aia trântită în mijlocul camerei nu scotea niciun sunet, fapt care transmitea alte semnale invitațiilor care mergeau la budă. Fiindcă baia și dormitorul erau despărțite de un perete comun și unite de holul ce dădea în sufragerie. Iar liniștea le sporea atenția la detalii. Târșăitul papucilor pe gresie scădea în intensitate în dreptul ușii mele și mișcările din toaletă păreau executate atât cât să se asigure că nu mă trezesc. Ce nu știau ei era că interiorul mașinii proaspăt demontate mă fascina dincolo de orice sunet, fie el vacarmul jocului de remi, bucuria câștigătorului la reț sau trasul apei din budă. Eu pentru ei nu existam, cum, de altfel, și ei se evaporaseră după primul pahar cu suc. Lumile noastre erau diferite și așa trebuia să rămână.

Recunosc, corpul mașinăriei mă atrăgea mai mult chiar și decât o înghețată sau o vată pe băț, pentru că mă invita să-i deslușesc structura în profunzime. Mă simțeam ca într-un submarin transparent, liber să descopăr lumea oceanelor, dar și pe cea a tubulaturilor și a cablurilor care porneau din tabloul de comandă. Prima imagine care-mi sărea în ochi era motorul, după care circuitele care se legau de leduri și micul difuzor lipit printr-un cablu negru de girofar. Admiram bobinajul încălțit al motorașului, cu angrenajul de plastic al roțiței, și nu mă lăsam până nu-l scoteam din șasiu și-l porneam lângă ureche. Zbârnâitul lui metalic, ca o veche melodie pe care mi-o fredona mama când mă legăna, mă liniștea. Și-mi plăcea. Căutam să mi-l însușesc, să-l trec prin mine și să-l fac al meu, să nu-l mai audă niciun copil. Și nu de puține ori îmi imaginam că dacă voi trece capul rotorului cu zimții din plastic pe obraz, lăsându-l să muște cele câteva fire de păr abia încolțite, el va deveni una cu fața mea, va fi propriul meu cântec. Și așa mi-am spus, că era bine. Iar zona descoperirilor era abia la început.

Într-un an, de ziua mea, bunica mi-a cumpărat o mașină cu telecomandă. Era ultimul moft în cartier și merita s-o am. Nu știi dacă ai prins, dar îți aduci aminte bateriile roșiaticice 777? Da, alea pe care le cumpăram doar să le desfacem celofanul și să le trecem polul metalic pe limbă? Cu siguranță le-ai prins. Furnicăturile lăsate erau singurul test de putere, iar dacă pișcau mai tare, abia atunci mă avântam să demontez capacul de la telecomandă. Nu mă grăbeam, căutam să înțeleg. Fiecare secundă contribuia la o stare de așteptare pe care mi-o cream cu luni înainte, nerăbdător să ajungă pe mâinile mele. Și când, în sfârșit, o aveam, îmi doream ca timpul să se oprească și oamenii să dispară. Mă simțeam ca în dormitorul meu, chiar dacă de data asta eram la bunică-mea în sufragerie, departe de gălăgie și de clinchetul paharelor.

Chiar și în cazul rudelor de gradul doi reacția era aceeași, nu mai aveam nevoie de ele. Sau nu neapărat că nu mai aveam nevoie, dar nu mi le doream în preajmă, chiar dacă eforturile lor de a-mi cumpăra jucării îmi depășeau așteptările. Rămâneau doar acei oameni mari care trebuiau să-mi aducă mie cadouri și atât. După care obligatoriu era să mă lase pe mine să descopăr obiectul, nu să-mi ceară asta sau să stea cu ochii cât cepele atenți la reacțiile mele. Era de ajuns un mulțumesc și atât, nu înjosire și umilire.

Ce e haos e că nici prin gând nu le trecea că jucăriile lor vor ajunge mai întâi pe masa de disecție, că fiecare șurub va fi desfăcut și examinat, iar componentele vor fi montate aproximativ ca în schema originală. Sădic, ai spune, nu? Partea proastă e că se mai întâmpla ca după câteva săptămâni omul să ajungă pe la noi și să se uite prin apartament după jucăria cumpărată. Numai că, ce să vezi, îmi ascundeam bine urmele. Aveam grijă ca tot ce intra pe ușă să se transforme.

Tremuram de plăcere când scoteam capacul de plastic al telecomenzii și admiram forma arcurilor din interior. Semănau cu telul de bătut albușul, numai că în miniatură. Le apăsam cu buricele degetelor până când spirala îmi săpa în piele și le eliberam rapid din tensiune, atât cât să aud sunetul metalic. Apoi îmi pierdeam răbdarea și le umpleam spațiile cu bateriile roșiatice. La punerea capacului îmi transpirau palmele de emoție și începeam numărătoarea până la întâia apăsare de buton. Căci așa zicea vânzătoarea, să nu pornesc mașina decât după ce bateriile ajung la temperatura camerei. Și din calculele mele procesul dura undeva între cinci și zece minute, în funcție de dispoziție. Acum nu-ți imagina că telecomanda era vreun obiect SF, avea două amărâte de butoane: unul verde și unul roșu. Cel verde era pentru mersul în față și cel roșu pentru marșarier.

Chiar și așa, cu măsurile de precauție luate, inclusiv cu citirea manualului de instrucțiuni, tot mi-era teamă să apăs butonul, să n-o stric. Mi-am dorit-o atât de mult, încât atunci când am avut-o n-am știut cum să mă comport cu ea. Și mi-am zis așa: decât s-o văd stricându-se în mâna mea, nu mai bine o pun pe raft și o privesc ca pe un bibelou? Dar până și ideea în sine contravenea cu modul de a mă raporta la aparatură. Definiția era clară: orice obiect făcut cadou trebuie desfăcut întru satisfacția propriei curiozități. Și așa era bine.

Doar că raportul meu cu lumea și, în special, cu respingerea ei era neglijat de rudele de gradul întâi, care îmi băgau câte o zicere de tipul: „da' termină cu prostiile!“ și mă scormoneau cu privirea până în străfundul minții. Iar fenomenul se producea mai ales în situația când obiectul pe care îl cumpărau costa peste nivelul rezonabil de investiție, trecând în zona de efort demn de apreciat. De-asta bunica nu mă slăbea din ochi până nu vedea o reacție din partea mea și eventual una cât mai apropiată de-ale ei, mai precis de încântare și de multpreamiostivire. Se posta în fața ușii, cât să nu pot trece, și se uita ba la mine, ba la mașinuță. Iar de data asta, cel nesigur pe deciziile lui eram eu și așteptam un imbold din partea ei, un zvâc care să mă facă să apăs butonul. Era ca o certitudine că dacă jucăria nu funcționa, vina să fie împărțită. Să nu cadă totul în cârca mea, că mi-ar fi luat prea mult să explic legătura bateriilor cu circuitul, cu mișcarea bobinei din interiorul motorului sau cu polaritatea bateriilor. Și nu pentru că eram doxă de fizică, ci pentru că în zecile de demontări văzusem cum arată axul pe interior și cum se învârte în funcție de comanda dată: în sensul acelor de ceas sau invers.

Dar bunica aștepta și, în cele din urmă, apăsam, neîncrezător atât în mecanismul declanșator, cât și în mine. Pe

cât de încântat eram de jucărie, pe atât de sceptic eram de funcționalitatea ei. Ceva din mine îmi spunea că se va strica înainte de lăsarea serii, lucru care uneori se și adevărea. Și apăsam butonul voinicește, ca un copil care trebuia să-și demonstreze capacitățile de cunoscător în fața oamenilor mari, urmând ca la cinci minute după ce le făceam pe plac să trec de la bucurie la muștrări.

Pentru că mă gândeam la bani și la efortul lor de a-mi lua mie cadoul, mai ales că-i auzeam, în lungile lor discuții nocturne, că sunt „scurți” și nu le ajung de pe o lună pe alta. Și mă întristam, că poate cu banii aia ar fi cumpărat ceva de mâncare. Îmi ziceam: „ar fi bine să se strice azi, ca să-l ducă înapoi și să le dea vânzătoarea hârtiile înapoi”.

Numai că magazinul avea și el o politică după care funcționa și femeia le spunea clienților că „jucăriile scumpe nu pică atât de ușor” și nu „se cade” să le duci înapoi fără un motiv justificat. Iar mașina funcționa, și cu cât roțile înaintau pe covorul persan, cu atât temerile se înmuiau ca un burete de vase sub jetul de apă. Rula. Îi auzeam zbârnăitul motorului din interior și la capătul firului telecomenzii mă aflam eu, copilul greu de mulțumit. Bunica zâmbea. Pentru ea încercam să port fața de zile bune, cea a omului încântat de cadou și recunoscător pentru dragostea și grija ce i se purtau. Numai că în mine nemulțumirea creștea ca o boală, amplificată de fiecare mișcare a roțițelor. Mușchii gambelor, tendoanele, ligamentele, tot mecanismul meu intern voia să distrugă mașinăria, să o fărâmițeze, să rămână în loc doar un mucilagiu de fire, plastic topit și motor. Motorul conta, atât, creierul care controla mașinăria, nu sentimentele sau plăcerea cadoului. Nici măcar seninătatea bunicii, împăcată cu decizia de a-și lua de la gură din pensia ei mizerabilă pentru a-mi cumpăra mie o jucărie, nu mă impresiona. Pentru că nenorocita de mașină creștea în

mine ura pentru oameni și pentru tot ceea ce aveau ei mai bun de oferit.

Dar trebuia să-mi joc rolul până la capăt și să apăs butoanele. O urmăream cu invidie cum intra pe sub pat și o trăgeam în marșarier cu tot cu vreun ciorap prăfuit. Apoi o lăsam să alerge pe lângă fotolii, pe sub fereastră, pe pragurile ușilor, până când bunica mă tot întreba: Ți place? Merge bine?

Da, bunico, îmi place. Mă duc în dormitor să mă joc cu ea.

Voiam să scap de teroarea lui „Ți place?, e ceea ce ți doreai?, cum spui?” și să mă retrag în camera mea fără să-i mai văd. Mă obosea atenția prelungită, acel mulțumesc continuu pentru cadoul primit. Eram conștient că trebuia să le ofer ceva la schimb, căci așa funcționau lucrurile pe atunci. Fiecare cadou venea cu o dorință din partea lor: să nu mai bat fetele, să fiu cuminte, să ascult de bunica cât timp mami e plecată la serviciu, să-l las pe tati să doarmă că a fost de noapte și să mănânc tot din farfurie, să nu mai fiu scarandiv și să cer tot timpul cartofi prăjiți și să nu mai arunc banii pe dulciuri.

Vezi să nu! După ce primeam binecuvântarea de a mă retrage în dormitor, o tăiam fără să mă uit pe ce calc. Îmi reluam vechiul obicei de a mă trânti pe podea cu telecomanda în mână și analizam în detaliu noul obiect. Apăsam butoanele indiferent la direcția pe care o lua mașina și gândul zbura pe câmpie, la o lume unde să pot fi liniștit și împăcat cu mine însumi. Visam la vârsta aia cum e să fii într-un asemenea loc, unde să nu existe cicăleală. Căci și așteptările lor contribuiau la amplificarea fricilor. În tot timpul alocat gândurilor mele, motorașul trăgea și împingea mașina pe covor. Până când, ca un semn rău prevestitor, un sunet înfundat m-a trezit. Mașina împingea, fără să tragă. Butonul roșu nu lansa nicio

comandă și bobinajul se blocase într-o singură direcție. Tot atunci au apărut și primele înțepături în ceafă, ca un cub de gheață ce cobora pe piele, și fruntea mi s-a acoperit cu o transpirație acidă. Ce mă fac acum? Cum de nu mai merge? „Dă repede bateriile jos! Poate o fi una inversată?” Pff, ce vorbești, n-are cum să meargă cu una inversată! Taci și nu te băga! „Ascultă-mă și scoate bateriile!” Din spatele cefei azeam o voce ce avea aceeași tonalitate și același timbru cu a mea. De parcă în mine mai aveam un alt om care gândea și simțea pentru mine, un geamăn care ieșea din când în când să-și dea cu părerea. Și îl ascultam. Avea dreptate, catodul unei baterii era pus la sarcina opusă. Însă cum de funcționează mașina? „Bunica le-a pus așa!” Eu le-am pus. „Ba nu! Ea le-a pus, dă-le jos!”

Surescitat de așteptare și de frică, le-am scos. Oricât aș fi vrut să-mi potolesc tremuraturul degetelor, nu reușeam. Nu puteam nici să mă concentrez pe următorii pași. Așa că am reacționat din impuls. Am luat prima cârpă găsită în casă și am început să șterg compartimentul telecomenzii cu tot cu arcurile în formă de tel. Speranța mea se lega de un principiu citit prin atlasul de curiozități fizice la capitolul depolarizarea magnetică. Acolo spuneau că îți trebuie un material textil, de preferat bumbacul, că nu produce efect electrostatic, și trebuie să freci zona încărcată pozitiv până când o bucată de hârtie nu se va mai lipi de ea. În mod normal, după acest procedeu, cu bateriile puse în ordinea corectă, mecanismul va reporni sau cel puțin așa ar fi normal s-o facă. Vocea din mine râdea: „n-o să pornească, amice! Să înceapă petrecerea! Bunica o să plângă, bunica o să plângă, ai dezamăgit-o, ai dezamăgit-o, nea ni na na na!” Și continua să râdă, cu vocea de clown dilui.

Nu, n-am dezamăgit pe nimeni. O să meargă! Și din camera cealaltă am auzit-o:

– Andrei, vino puțin, că a venit maică-ta! Hai să îi arătăm și ei ce cadou ai primit.

Asta mai lipsea. „Vezi dacă nu mă ascuți? Trage acum să-i explici și lu' mă-ta”, mă atenționa vocea.

O să meargă, trebuie să meargă! Am pus bateriile, am tras iute capacul de plastic, forțându-l să intre, și m-am avântat în fața mamei. Cu masca de copil zâmbitor și cu ceafa înghețată de panică, am pornit la război. E tot ce-mi doream. De testat mașina până să i-o arăt nu mai aveam când, așa că mi-am zis fie ce o fi, tot urât o să iasă.

– Ce faci, mamă, ce e cu tine? Iar ai făcut vreo boacăna? Ce stai așa spăsit în ușă, vino încoa'. Hai, arată-mi cadoul!

În încercarea de a-mi potoli tremuraturul, am pus repede mașina pe parchet și i-am arătat-o.

– E o mașină cu telecomandă, mami. Și sunt foarte mulțumit de ea. Merge foarte bine. Până acum m-am jucat cu ea, întreb-o și pe bunica, și am zis s-o mai las puțin să se odihnească.

– Păi, arată-mi, mamă, și mie cum merge.

„Ai văzut? Credeai că se lasă? Stai p-aci! Să te vad acum pe unde scoți șosetele?”, râdea vocea.

În minte cu zeci de cruci pe care le băteam la foc continuu, am apăsat butonul verde. Și ce să vezi, motorul a pornit. Mașina o luase din loc și se apropia de picioarele părintelui, pregătită să-i contrazică bănuielile. Pffiu, ce ușurare! Am reușit!

– Uite, mami, merge!

Dar modulația pițigăiată a vocii m-a dat de gol. Și atunci, de parcă diavolul însuși voia să-mi testeze credința, mi-a cerut să-i arăt cum dă înapoi. Moment în care până și vocea din capul meu a încetat să mai râdă, înlocuită de o tăcere stranie.